

Hann, sum visti alt

Áðrenn eg setti meg niður her, kom ein vinur til mín og bar fram eina gátu, ið var soljóðandi:

»Í seks ár stóð hann har, eyðknevndi, kallaði og segði ósatt. Altið segði hann hinar at gera skeið og einki at duga; seg sjálfvan at duga alt, kunna alt, vita alt og meina alt. Í og fyri seg var hetta ein rættur maður, tó meini eg bara tað, at eg í prinsippinum ikki havi sagt hvør hann er«. Hvør er hesin maður?

Ikki fekk eg svara, tí vinur mín var so orðmikil og svaraði sjálvur:

»Jú, eg skal siga tær, men gott í teg, set teg niður fyrst. Hesin maður bleiv fyrri kortum av fólka-flokksmønnum og sjálvstýrsmønnum valdur til Føroya løgmann.

Fáur hevði væntað hetta og minst av øllum Pauli E. sjálvur. Dugliga

varð runnið undan, ja heilt til Kanada, men meskarnar vóru ov tættar, og Pauli sat fastur.

Gor og gall hevur hann oyst úr sær. Eingin dugdi og visti nakað uttan hann — Pauli E. Í sama anda-drátti sum hann takkar fyri álitið og heiðurin fyri løgmanssessin, sigur hann, at hann veit einki um fisk, má fyrst fara at spyrja skrivstovumenninar í landsstýrinum. Tú kundi líka gott havt rópt:

»Mamma, mamma kom og hjálp«. Hugsar sær at spyrja um tað, sum tú visti so væl í seks ár, men sum tú nú bráðliga hevur »gloymt«. Spyrja um tað, sum tú fortaldi fólki, at tú visti alt um, og sum teg tí valdu teg fyrri, tí, sum tú sjálvur segði, tí visti so nógv og so væl. Nei, røð nú Snoppríkkur. Var eg skr. st. maðurin, hirti eg tær ikki svar.

Pauli E. gloymdi tó ongantið, at løgmaður (Atli Dam) »dugdi« ikki at samráðast við aðrar, at løgmaður ferðaðist ovnógv og »brúkti« ov nógv í ferðautreiðslum. Hetta gloymdi Pauli E. heldur ikki at fortelja fyri fólki, so eisini tey skuldu vita betur. Hetta skuldu tey tó helst gloyma aftur skjótt.

Nú hevur Pauli E. roynt seg. Fór til Íslands við stórum fylgi, og kom so aftur í leigaðum taxa flogfari. Hvussu royndist so skurðurin?

Tað Atli fekk burturúr var ongantið nakað imóti, hvat hann, Pauli E. kundi fingið. Fekk Pauli E. meira? NEI — ikki ein stert meira!!!

Spennandi verður nú, um sambandið fer at atkvoða ja ella nei fyri sninum egna Íslandssturði.

Í næstum skal Pauli E. longur suður at samráð-

ast. Hesaferð fer hann helst einsamallur. Nú hava teir, skrivborðsmenninir í Tinganesi, helst fortalt honum alt, sum hann skal vita um fisk.

Pauli E., fólk veit, at neyðugt er at samráðast og at ferðast. Ikki alt kann orðnast við einum frimerki, sum tú og tinar líkar kanska trúgva og royna at billa fólki inn.

Litil er dugurin í tær Pauli E. Tað er soleiðis, at eg aftan fyri sjálfvan teg hómi ein mann, sum, tykir mær, er ómetaliga veikur, ja sum mest minnir meg á yrkingina »Skæbne« hjá Morten Nielsen.

Valdur løgmaður ert tú, men »løgmaður« verður tú ongantið. Altið, altið fert tú at standa í skugganum av sjálfvum løgmanni. Tú røkkur honum ikki at knæsbótunum.

Jallur

Ferð og ferðsla

Herfyri hevði Sosialurin áhugavera greinarað um ferð og ferðsla, har fleiri segdu sína hugsan um hetta og komu við ráðum, sum tey hildu vera best.

Tað, ein kundi fylst á, var at niðurstøðan í øllum hesum greinum var eitt einvegis álöp á tey, ið koyra bil. Eg skal vera tann fyrsti at viðganga, at stórar partur av bilførarunum koyrir, sum ferðslureglur bert er nakað, tey hava hoyrt um — og nógv illa tað! Fyri ikki at tosa um prutlini!

Nú er ferðsla ikki bert bilar og prutl, men tey ið ganga, súkkla o.s.f. mugu eisini roknað við, og skal ferðslan ganga so lætt, sum hon eigur, so má eitt samarbeiði vera millum øll tey luttakandi. Hetta samarbeiðið fæst ikki í lag við at seta t.d. tey, ið ganga upp imóti teimum, ið koyra og umvent.

Tað má vera ein uppgáva fyri »Ráðið fyri ferðslutrygd« ikki bert at oysa niður yvir tey, ið koyra bil alt tað skeiva, tey gera, men eisini hvussu tey eiga at gera tað beint. Harafurtur eiga tey, ið ganga at verða lærd um vandan fyri tey sjálvi og onnur, tá tey t.d. ganga eini 3-4 við sínuna av hverjum øðrum út eftir

vegnum í eini hálari brekku í kava. Kemur ein bilur niðan eftir og noyðist at steðga, kann tað vera so, at hann ikki sleppur avstað aftur, men noyðist bakka oman aftur. Eru so fleiri bilar aftan fyri, kunnu vit lættliga hugsa okkum hurlivasan, ið kann standast av, at nøkur gangandi ikki vildu fara av vegnum. Hetta, eg her havi lýst, er vanligt fyri brygdi her í Havn. Tað tykir, sum fólk ikki er sinnað at fara av vegnum fyri bilum. Tað er eisini vanligt, at fólk loypa út á vegin framman fyri bilar uttan at hyggja seg fyrri, so ein mangar er um at gera í bukurnar, so skakkur verður ein!

Orsakirnar til hesa líkasælu eru óivað fleiri, eg kann nevna tvær:

1. Tann vælkendi ferðsleiki »eg-skiti-á-tað« mentaliteturin.

2. Framman fyri nevnda einvísa álöp á tann eina partin í ferðsluni, sum ger, at hini kenna seg sakleys og harav sjálvandi illskast inn á tey, ið tykjast hava alla skuldina. Soleiðis veksur bert misnægðin móti hverjum øðrum, og tað fremur onga loysn.

Vit eiga øll at gera okkum greitt, at tað ferðslumynstrið, vit hava í dag, er komið fyri at verða langa tíð fram yvir, og vit eiga at læra okkum at liva saman sum best.

Eins og eg geri í Føroyum, havi eg í útlandum ferðast til gongu, í bili og á súkkli. Eg haldi ikki, at eg taki muninn ov fullar, tá eg sigi, at onga staðni havi eg verið úti fyri, at

bilførarar eru so raskir at steðga fyri teimum, ið ganga, tá hesi vilja yvir um vegin sum her í Havn. Á sama hátt kann sigast, at sjálvt um nógvir bilførarar gera »hasarderadar yvirhálningar«, koyra fram har- og tá teir ikki eiga og gera aðrar ónodir við, so skerst ikki burtur, at teir eisini eru óførir at hjálpa og halda aftur, har ið krevst, t.d. tá ein ið nógvar ferðslu skal snara til vinstri á krossinum við Hj. Jacobsens bókahandli.

Nú kann tað tykjast, sum eg vil taka ábyrgdina fyri ferðslurupulleikarnar frá teimum, ið koyra bil og leggja hana yvir á tey, ið ganga. So er ikki. Eg vil bert vísa á, at fyri at fáa besta úrslit, krevst her sum alla aðra staðni, eitt samarbeiði. Tað fáa vit ikki við at seta tann eina stættin upp imóti hinum.

Tað almenna »eigur heldur ikki at gloyma sínar skyldur. Tá t.d. vegirnir verða reinsaðir fyri kava, er tað bert, har bilarnir koyra, reinsað verður, meðan gongubreyturnar eru sum kalvabak at ganga á. Tann illvilji, sum stendst av hesum, verður í seinasta enda vendur móti teimum koyrandi.

Eitt gott tiltak, teim gangandi til frama, framdi Tórshavnar býráð herfyri, tá teir gjørdur part av N. Finsengøtu til gongu. Tað ljóðar heilt ófatuligt, at nývaldi borgarstjórin nú ístaðin fyri at víkja um hetta tiltak, ætlar at lata hetta strekkið upp aftur fyri bilum. Hansara argu-

mentir fyri at gera hetta, eru at handlarnir í miðbýnum selja ov litlið, síðan gongugøtan kom. Neyvan man gongugøtan hava ábyrgdina av hesum, tí ongantið hevur verið so lætt at sleppa av við bilin í miðbýnum sum nú, síðan vit finga tað nýggju parkeringsskipanina. At eini 4-5 nýggj parkeringspláss skulu bjarga handlunum í miðbýnum, kann ljóða sum evni til eina V-4 sending í útvarpinum! Nei, niðurgongdin í umsetninginum hjá handlunum í miðbýnum man helst skyldast okkurt annað, t.d. SMS.

Tað eru jó parkerings-øki á øllum síðum á gongugøtu, haraftrat koyra bussar næstan inn í hana.

Vit minnst, harra borgarstjórn, hvussu tú á borgarafundinum á sinni legði eftir táverandi býráði fyri teirra skeivu disposisjón. Hugsar teg nú væl um eina ferð enn, so atfinningarnar at tær ikki verða enn størri á einum møguligum øðrum borgarafundi!

Hetta, tú hevur sagt um gongugøtuna er eitt tað fyrsta, vit hava hoyrt frá tær, og má tað sigast vera eitt »trin í spinaten«. Tá ein er nýggjur í einum arbeiði, er tað vanligt, at ein ger mistøk at byrja við, men ein viðgongur hesi og rættar tey, so verða tey færri og færri, og samsvarandi økir virðingin fyri persóninum. Hugsar um hetta. Enn hevur tú onki skeivt gjørt, tú hevur bert sagt, at tú ætlar at gera tað!

OHE

kring knøttin

Frekur rána-maður

Bankaránsmenn kunnu vera frekir, men kortini munnu fáir vera sum hesin. Eftir fyrst at hava rænt ein banka á eini høvuðsgøtu í San Francisco fyrri 200.000 krónur fór hann beint yvir um gøtuna, í ein annan banka, og setti

pengarnar inn. Tak skal vera sagt, at tað hann hevði fingið vinning sin í tryggleika, varð hann tikin av politinum.

1500 ára fongsulsrevsing

Tað verður mangan sagt, at brotsmenn fáa ov veika revsing. Tað kann ikki sigast um 30 ára gamlan mann, sum í rættinum í Chicago, beint fyri jól, var dømdur til 1500 ára fongsulsrevsing. Maðurin hevði stungið eina kvinnu niður í íbú hennara.

Kring knøttin í ballón

Í februar ella mars er ætlanin hjá Maxie Anderson og Don Ida at fara kring knøttin í ballón. Ballónin hevur fingið navnið »Jules Verne«.

Maxie Anderson var ein av teimum trimum, sum í 1978 fóru um Atlandshavið í ballón.

Jólamaðurin hongdur

»Sannleikans halgi-dómur« er navnið á einum trúarfelagsskapi í North Dakota í USA. Jólamaðurin er lygn, siga tey, og fyri at

bornini als ikki skulu vera í iva, skulu tey vera hjástødd tá jólamaðurin verður hongdur.

Jólamaðurin er bert tekin um eini handils-jól, siga tey rætttrúgvandi.

Góð seluvøra

Fyri einum ári síðani fekk 51 ára gamli reklamamaðurin Sherwood Gozee úr Los Angeles eitt hugskot, og seinri vísti seg at vera sera gott, — fyri hann í hvussu er.

Sherwood bilegði 100 kg av vanligari mold úr tjúgu ymskum londum. Hann lat síðani moldina í sínar plastikkposar, og priddi hesar við litlum flaggi úr tí landi

moldin var úr.

Hann lýsti so í ymsum amerikanskum bløðum, har hann bjóðaði øllum áhugaðum ein litlan part av Fraklandi, Onglandi, Týsklandi o.s.f. fyri bert 25 krónur.

Umblóðingar í túsundatali komu, og tað vardi ikki leingi, til Sherwood hevði ta fyrstu miljónina. Ja, í Amerika ber væl til at selja hvat tað skal vera...

